
Емлог в червено

Артър беше момче, което почти никога не грешеше. В училище имаше *крайно* досадния навик винаги пръв да се досеща за отговора – и то винаги за правилния. Съучениците му знаеха, че вината не е негова, просто умът му работеше така.

Но ако бяхте попитали Артър Конан Дойл дали усеща нещо различно във въздуха през онзи свеж септемврийски ден, дали може да долови приближаващите приключение и опасност, той на бърза ръка би ви сметнал за врачка, която цели да го баламоса и да му измъкне половин пени.

Както се оказа по-късно, дори Артър грешеше от време на време.

– Това ли е? – попита той в онзи съдбовен следобед, докато се мръщеше на разфасовката от овнешко месо, която господин Фрейзър бе поставил на месарския си кантар. Ако се разделеше на седем парчета, едва ли щеше да има повече от една хапка за всеки.

– Боя се, че това е всичко, което парите ти ще купят днес, Артър – отвърна господин Фрейзър с тъжна усмивка. Артър забеляза тъмните кръгове под очите на месаря.

Той хвърли поглед към далечния край на посипания с дървени стърготини магазин, където госпожа Фрейзър обикновено работеше, но нея я нямаше там. Напоследък зрението ѝ се влошаваше – забелязваше се по начина, по който жената присвиваше очи, за да

го види, когато я поздравяваше. Вероятно се беше влошило дотолкова, че вече да не може да вижда достатъчно добре, за да работи. Това означаваше, че ще има нужда от лекар и че на господин Фрейзър ще му се наложи да наеме някого, който да я замести.

С други думи, заключи Артър, месарят вече нямаше как да си позволи да му дава малко повече от това, за което момчето можеше да плати.

– Да, сър – отвърна Артър и като си спомни за добрите обноски, добави: – Благодаря.

Докато вървеше към вратата, понесъл увитото в хартия овнешко месо, той разгледа другите клиенти, които чакаха на опашката. Имаше мъж, който сигурно беше много разсеян, тъй като, изглежда, не забелязваше, че е стъпил в конски тор на път за месарския магазин. Имаше жена, която беше закърпила скъсаната си пола доста нескопосано. И момче, което, съдейки по издутината на ботуша му, криеше нож.

Беше по-добре да забелязва тези неща, отколкото апетитните разфасовки телешко и свинско месо зад тезгяха на господин Фрейзър, които чакаха други семейства да дойдат и да ги вземат.

Те не са за нас – каза си Артър. – Поне не и днес.

Той изпита облекчение, когато излезе на стръмните калдъръмени улици на Единбург, гъмжащи от купувачи и вестникарчета, коне и малки цветарки, които продаваха букетчета по ъглите.

Въздухът миришеше на пресни джинджифилови сладкиши от пекарната на Бароуклоу и се охлаждаше от югозападния бриз, който шепнеше за настъпващата есен. Листата на малкото дървета край улицата шумоляха приятно и чакаха реда си да окапят.

За младия Артър обикновено нямаше нищо по-прекрасно от септемврийски следобед. Все пак през сеп-

тември беше началото на новата учебна година. На нови уроци. Нови предмети.

През този ден обаче вятърът навяваше само студ в сърцето му.

Преди да осъзнае накъде го носят краката му, той пресичаше улицата към книжарница „У. Скот“, където дълго стоя и гледа как книжарят подрежда витрината си. От тази страна на стъклото не можеше да разчете нито едно от заглавията, но томовете бяха толкова изкусителни, колкото и най-доброто месо на месаря – може би дори повече. Само като си помислеше за всички места, скрити в тях, кое от кое по-далеч от Шотландия, за всички приключения, които чакаха да бъдат изживени...

Той въздъхна и витрината пред него се замъгли от копнежа му.

Те не са за мен – напомни си отново. – Не и днес.

Ако семейството му не можеше да си позволи достатъчно храна, с която да напълни коремите си, то със сигурност не можеше да си позволи и книги, които да напълнят ума на Артър.

Сякаш в потвърждение, остро почукване с кокалеста ръка от другата страна на стъклото го изтръгна от мислите му. Книжарят, който имаше коса с цвят на желязо, му се мръщеше отвътре и му сочеше да продължава по пътя си.

Когато отстъпи обратно на претъпкания тротоар, Артър взе решение.

Спомни си как господин Крейбтри, директорът на академия „Нюингтън“, чийто дъх миришеше на вкиснато мляко, му каза как с остър ум като неговия наистина може да постигне велики неща на този свят.

Артър обаче нямаше да има възможността да изпита теорията на господин Крейбтри на практика,

тъй като току-що беше решил, че следващата седмица няма да се върне в академия „Нюингтън“.

Налагаше се някой да печели пари за семейството, а тъй като баща му работеше все по-малко, този някой трябваше да е Артър. Мисълта го изпълваше с ужас, но и с решителност.

Може би щеше да се върне при месаря на следващия ден и да пита господин Фрейзър дали иска да го наеме като чирак. Не му се нравеше мисълта по цял ден да разфасова месо, но това определено биеше чистенето на комини или – той трепна – изравянето на гробове.

Засега обаче беше най-необходим въкъщи, където майка му го чакаше, за да започне да приготвя вечерята.

Когато се обърна, за да тръгне към въкъщи, Артър едва не се сблъска с жена, която буташе количка с бебе нагоре по криволичещата улица.

– Извинете, госпожо – каза той почтително.

Но жената сякаш едва го забеляза.

Странно, помисли си Артър.

Той я разгледа по-внимателно. Беше хубава жена, но изражението ѝ бе леко смръщено, сякаш изпитваше болка. Лицето ѝ сияеше като бледа луна на фона на яркия букет, който се подаваше от чантата на рамото ѝ, и на богатата алена тъкан на роклята ѝ. Роклята се открояваше в тълпата минавачи, повечето от които бяха облечени в безлични нюанси, отдавна избледнели до сиво.

За момент жената замръзна.

В същия миг Артър осъзна три неща.

Първо, роклята ѝ беше много нова.

Второ, бебето в количката беше много малко – на не повече от два месеца.

Трето, дишането на жената беше много плитко.

В следващия момент очите на дамата се затвориха с потрепване и тя полетя напред като чайник, бутнат от маса.

Артър пусна пакета овнешко и протегна ръце към припадащата жена, като успя да я хване точно преди главата ѝ да удари тротоара.

Той я спусна несръчно на земята, изпълнен с облекчение. Бе разчел правилно знаците. След като дойдеше на себе си след припадъка, дамата щеше да се прибере невредима и в безопасност у дома с бебето си.

Бебето ѝ!

Артър завъртя рязко глава тъкмо когато количката започна да се спуска по стръмния тротоар. Той посегна към нея, но беше закъснял. Тя набра скорост надолу по полегатия хълм, като се движеше все по-бързо и по-бързо.

Сърцето му прескочи ужасено, когато количката се олюля на неравен камък и внезапно се насочи към улицата... където карета, теглена от четири огромни коня, се беше устремила право към нея.

Егна госта озагачаваща среща

Бebешката количка беше на път да бъде стъпкана от конете, но Артър бе твърде далеч, за да я достигне навреме! Очите му сканираха улицата и той бързо се наведе, пръстите му опипаха земята и най-накрая се заключиха около малък камък.

– Ой! – извика Артър с всички сили, като хвърли камъчето и се замоли то да намери целта си.

На няма и метър пред количката вървеше възрастен господин и камъчето го удари централно в темето – точно както Артър се беше надявал, че ще стане. Мъжът се обърна рязко, за да хване виновника, но вместо това видя количката да се движи към пътя. Хвърли се напред и успя да сграбчи дръжката ѝ точно навреме. Секунда по-късно каретата профуча покрай него.

Артър се свлече облекчено на земята. Суматохата беше събрала малка тълпа, като всички извиваха вратове, за да видят по-добре мъжа с детската количка. Той се изкачи обратно нагоре по хълма, като с едната си ръка буташе бебето, а с другата стискаше здраво бастуна си. Артър се изненада, когато видя колко възрастен е спасителят – беше направил толкова чевръст скок.

– Ти ли хвърли камъка? – попита той Артър с отсечен, равен акцент.

Момчето не можа да се стърпи и зяпна мъжа околокорено, докато той прибираше бастуна под едната си ръка и наместваше цилиндъра на главата си, за да

може да потрие натъртеното си теме. Възрастта му не бе единственото, което Артър намери за изненадващо. Лицето на господина беше силно загоряло, сякаш доскоро е бил в тропиците, а снежнобялата му брада беше перфектно поддържана. Имаше дълъг, тесен нос и сиви очи, и беше облечен в безупречен туиден костюм с елече. Бастунът му, забеляза Артър сега, беше от лъснат махагон, а дръжката му беше във формата на гарванова глава от чисто сребро. Защо английски джентълмен като него би бил в квартал като този?

– Много съжалявам, сър – заизвинява се Артър. – Но знаех, че ако извикам, може да не осъзнаете, че викам на вас. Нямахте да се обърнете навреме.

Джентълменът изучава безмълвно Артър за дълъг момент, а после брадата му потрепна съвсем леко.

– Е, предполагам, че има по-лоши причини да се нанесе лека телесна повреда на главата на непознат.

Киселият книжар изскочи от магазина си, за да помогне на майката на бебето да се изправи на крака. Жената побърза да вдигне детето си от гнездото от одеяла и да го притисне към гърдите си.

– Казаха ми, че трябва да благодаря на теб за смекчаването на падането ми – обърна се тя към Артър с треперещ глас. После отмести поглед към джентълмена: – А на вас за спасяването на бебето ми.

Англичанинът поклати глава.

– Заслугата за това също се пада на момчето. Ако не бе бързото му мислене, резултатът можеше да е доста трагичен. Всъщност крайно трагичен.

Последва кратка дандания заради младата майка, която настояваше Артър на всяка цена да вземе цветята, които току-що беше купила от пазара, и заради непознатите, които идваха да стиснат ръката му. Беше доста главозамайващо за момчето, което просто

искаше да се прибере по-скоро у дома. Най-накрая даматата си тръгна с бебето и тълпата бързо се разпръсна. На тротоара останаха само Артър и интригуващият джентълмен.

Мъжът се облегна на витрината на книжарницата и потупа умислено устни с незапалената си лула. Очите му срещнаха тези на Артър, погледът му бе пронизващ.

– Смекчил си падането на тази жена, така ли? – поде той. – Бързи рефлексии, предполагам?

– Не, сър – отговори Артър, обезпокоен от бдителния поглед на непознатия. – Забелязах, че всеки миг ще припадне.

– О? И как го направи?

– Ами видях, че роклята ѝ е нова, освен това ми направи впечатление, че жената е доста бледа и сякаш изпитва затруднение да си поеме дъх. Съвсем наскоро е родила бебе, но талията ѝ беше много стегната. Затова си помислих, че докато е била на пазар днес, може би е спряла да си купи... – Тук Артър понижи гласа си до шепот: – ... *корсет*.

Надяваше се джентълменът да не сметне за странно, че той знае за подобни неща, но в крайна сметка споделяше стая с пет сестри, а майка му беше родила бебето Констанс само преди няколко месеца. Артър прочисти гърлото си.

– Очевидно онзи, който ѝ го е сложил, го е затегнал твърде много. А е известно, че това бельо ограничава въздушния поток и причинява...

– Припадъци – завърши джентълменът. – Доста често.

Камбаната в близката църква „Нюингтън“ започна да бие новия час и Артър ахна.

– Моля да ме извините – каза той и се наведе да

вземе пакета овнешко, който беше пуснал на земята по-рано. – Трябва да се прибирам.

Мъжът наклони шапката си към него.

– Твоята наблюдателност и бърз ум ти послужиха добре днес – каза той на раздяла. – Може би дори по-добре, отколкото предполагаш.

Преди Артър да успее да измисли нещо, с което да отвърне на такава странна забележка, мъжът се стопи в тълпата. Но не и преди Артър да забележи още една странна подробност за него: беше се изкачил по хълма с бастуна в дясната си ръка. И все пак, докато се отдалечаваше, той го стискаше здраво в лявата.

Най-великото от всички неща

Артър нахлу запъхтян през входната врата на дома си точно когато слънцето се скриваше под линията на хоризонта. Петте му сестри прекарваха вечерните часове, като се гушеха, подобно на котки, във всеки ъгъл на предната стая, затова не беше голяма изненада, че веднага му се нахвърлиха. Мери уви малките си ръчички около врата му, докато нестабилната на крачетата си Каролайн се лепна за крака му и дари коляното му с приятелско – и все пак болезнено – ухапване.

Ан и Катрин, по-големите му сестри, кърпеха чорапи край огъня, а бебето Констанс беше сгушено в плетената си люлка помежду им.

– Закъсна – рече Ан и захвърли настрана чорапа, по който работеше. Мразеше шиенето. – Притеснихме се!

– Катрин каза, че вероятно има дълга опашка при месаря – изгука Мери. – Но аз отвърнах, че е по-вероятно да са те отвлекли разбойници. Нямахте ли да е толкова прекрасно?

– *Защо* късна, Артър? – попита Катрин. Сериозното ѝ лице бе огряно само от светлината на огъня. – И какво е това, за бога?

– Цветя! – изписука Каролайн и подскочи в опит да достигне подарения букет от пирен, цикория и магарешки бодил. – Моите цветя!

Бебето започна да се кикоти при гледката на под-